

udvikling indebærer dog ikke, at analyserne over udgiftsforløbet ikke er relevante for vurderingen af de økonomiske virkninger i de kommende 15-20 år af de udbygningssystemer, valget står imellem i dag.

Af analysen fremgår, at der på længere sigt opnås betydelige valutabesparelser ved nuklear produktion, hvorimod valget mellem nuklear eller konventionel udbygning kun øver begrænset indflydelse på forbrugerprisen for el.

3.4.6.2. Beregninger af nettobesparelsen ved omlægning til uran.

Planen forudsætter indførelse af kernekraft med idriftsættelse af et 900 MW værk i 1985 og yderligere tre 900 MW værker og et 1300 MW værk idriftsat 1987-1995. Herved opnås en omlægning af 6 mill. Gcal kul^x) og 6 mill. Gcal olie til uran i 1985 og omlægning af 27 mill. Gcal kul^x) og 26 mill. Gcal olie i 1995 til 57 mill. Gcal uran (olieækivalent). Dette merforbrug - 4 mill. Gcal - i forbindelse med omlægningen skyldes, at kernekraftværkerne i 1995 tegner sig for så stor en del af elproduktionen (65 pct.), at de kul/oliefyrede værker hovedsagelig fungerer som spids- og mellemlastværker, og derfor ikke fuldt ud kan køre i kombineret kraft-varmeproduktion, således at en del af disse værker i visse perioder må fungere som rene varmegærker.

De samlede investeringer for elproduktionens vedkommende ved en nuklear udbygning andrager 6,5 mia.kr. i perioden 1976-85 og 10,6 mia.kr. i 1986-95. Ved konventionel udbygning ville investeringsudgifterne andrage henholdsvis 4,0 mia.kr. og 5,8 mia.kr.

Tabel 3.11. Nettobesparelse ved elproduktionens omlægning til uran.

	Besparelser		Merinvestering mia. kr.	Nettobesparelser	
	mill. Gcal	mia. kr.		kr.	nutidsværdi mia. 1976-kr.
1975-85		0,2	2,5	-2,3	-1,8
1985	0	(0,2)			
1985-95		7,5	4,8	2,7	1,2
1995	0	(1,5)			
1975-1995					
i alt		7,7	7,3	0,4	-0,6

x) Årsagen til den høje kulbesparelse er den ovenfor foretagne omlægning til kul, pkt. 3.4.5.